



EDUCATORUL ÎN Acțiunea Catolică a Copiilor

Un material de Anna Teresa Borelli, consilier național pentru sectorul copii în Acțiunea Catolică Italiană.
Traducere: Pr. Iuliu Muntean

Educatorul este o figură indispensabilă în organizarea formativă a Acțiunii Catolice. Termenul „educator” este un termen care exprimă acea dispoziție interioară care este atentă la viața celuilalt pentru a-l ajuta la creștere; știe că citirea în profunzimea experienței și a istoriei unei persoane pentru a intui cea mai profundă fizionomie.

Educatorul este o persoană în serviciul libertății celuilalt și a planului pe care Dumnezeu îl are cu acesta. Educatorul este un termen mai intens pentru a identifica un serviciu formativ; este un termen universal care nu este folosit doar în AC: în fiecare context educativ indică acțiunea puternică și nobilă de a se pune în serviciul itinerariului cu care fiecare persoană devine ea însăși. Ca și creștini, știm că a deveni noi înșine înseamnă, în propria viață, asumarea formei lui Isus Cristos, care este imaginea conform căreia am fost creați; înseamnă să-i dăruim chipului nostru Chipul Lui care trăiește în noi.

Este deci clar că nu se face pe educatorul, ci este educator. Serviciul educativ este răspunsul la o chemare care dă importanță nu doar la ceea ce face o persoană pentru un anumit timp, ci doar felul său de a fi. În fond, este aceeași situație pe care o experimentează cei doi părinți: nu se limitează să facă unele lucruri pentru fii lor, și sunt pentru ei un punct de referință stabil al vieții lor. Atunci când doi părinți tineri își dau seama că un fiu „este întotdeauna”, chiar și atunci când ar vrea să se odihnească, chiar și atunci când ar vrea să meargă în vacanță singuri ... își dau seama că acel fiu face parte din ei și nu doar din preocupări.

Și educatorul este unul care include persoanele care-i sunt încredințate; serviciul pentru creșterea lor, care trece prin intermediul anumitor acțiuni, le depășește și îi stă în fire legătura ce se stabilește cu ei în mod stabil.

Acțiunea Catolică are nevoie de educatori care se simt mereu astfel nu doar în timpul liber și nu doar în puținul timp în care fac anumite lucruri pentru și cu copiii încredințați lor.

Educatorul este cel care, precum Isus, trăiește în mijlocul lumii, vede problemele persoanelor care le-au fost încredințate și cu care se însărcinează. Evanghelia ne spune că Isus, în fața lumii care îl aștepta pe malul lacului, a avut „milă” de lume. Cuvântul folosit de evanghelist indică o implicare a întregii umanități a lui Isus, a sensibilității, în sentimentul de iubire, de milă și de participare la situația lumii. Catehista este chemat să devină sacramentul compasiunii lui Isus: să-i dea vocea sa, să actualizeze gesturile sale, mărturia sa de iubire.

Educatorul este chemat să ofere o mărturie umilă și fraternă, pășind împreună cu persoanele. Precum Isus, el trebuie să se facă „tovarăș de drum” a persoanelor care i-au fost încredințate și

trebuie să preia problemele și așteptărilor lor. În acest fel el devine semn al „simpatiei” lui Dumnezeu. Mulțumită lui, „fiecare va putea să se simtă chemat pentru numele lui Dumnezeu și de Lui va vrea să-i dea adeziunea, cu accente cplduroase din propria convingere” (RdC 170).

Educatorul este cel care duce pâinea Cuvântului „în cetatea/orașul oamenilor”

Însă din moment ce conținutul central al acestei vești este *persoana lui Isus*, catehista trebuie să fie mai înainte de toate un *martor* care vestește „ceea ce a văzut și auzit” (1 In 1,3). Pentru a fi martor, este necesar să „răsune îndelung” cuvântul lui Dumnezeu în inima sa, pentru a-l prezenta celorlalți viu și trăit. Acest Cuvânt nu poate arde în inima fraților, dacă înainte nu arde în a sa. Înainte de a fi omul Cuvântului dat, este omul Cuvântului primit.

Educatorul nu se limitează la vestirea Evangheliei, ci provoacă persoanele la luarea de poziție în fața acestuia, să iasă din neutralitate, să se hotărască. El stârnește răspunsul destinatarilor la chemările lui Dumnezeu: cu răbdare, însă decisiv. El participă la ministerul discipolilor lui Isus: să facă o lucrare de mediere între Cuvânt și persoane. De aceea este necesar ca prima dată să fie catehetul cel care se lasă captat de Cuvânt, are nevoie de a trăi într-o permanentă ascultare a acestuia, pentru a-l putea consemna viu destinatarilor pentru a facilita primirea. Sarcina nu este ușoară, deoarece omul rămâne mereu liber în fața Cuvântului. Sarcina este însă posibilă, deoarece Cuvântul are eficacitatea sa intrinsecă. Această eficacitate a cuvântului lui Dumnezeu nu ne scutește de implicarea de a **crea condițiile** propice pentru realizarea întâlnirii dintre Evanghelie și inima omului.

Care este serviciul educativ pe care trebuie să-l desfășurăm în această privință?

1) Încălzirea inimii. Adesea destinatarii noștri au „*inima împietrită*”; suferă de boala „*sclerocardiei*” din cauza deziluziilor pășite, a singurătății, a oboselii, a lipsei de speranță, a neîncrederii... E nevoie să ne apropiem de ei cu simplitate și simpatie; să-i recunoaștem așa cum sunt: „*fii iubiți ai lui Dumnezeu*”; stabilirea relațiilor pozitive și senine cu ei, pline de stimă și deschise colaborării; fără grija de a-i face „*prozeliti*”, ci să-i facem doritori de a participa la experiența noastră de credință, pentru ca și ei „*să fie în bucurie iar bucuria să fie deplină*” (cf. In 15, 1).

2) Deschiderea ochilor. Adeseori destinatarii noștri sunt „*miopi*”: se opresc la materialitatea lucrurilor, nu depășesc „*scoarța*”; se limitează la a se întreba la ce le folosește; nu știu să treacă de la „*semne*” la „*semnificația*” acestora; nu își pun întrebări despre sensul ultim al vieții, al întâmplărilor, al lucrurilor. Trăiesc superficial; îi interesează doar ceea ce se întâmplă imediat; însă se pare că Dumnezeu nu „*se întâmplă*” niciodată! Atunci trebuie să-i ajutăm să ia taurul de coarne și să-și înfrunte viața cu întreaga densitate a întrebărilor, probleme și așteptări. Trebuie să fie retreziți în ei „*nostalgia de Dumnezeu*” și să-i ajutăm să-l recunoască pe Dumnezeu în pluriile/cutele/îngenuncherile vieții. Trebuie să-i ajutăm să privească viața „*cu Dumnezeu înăuntru*”.

3) Educarea la ascultare. Adesea mulți dintre destinatarii noștri sunt „*surzi*” sau nu vor să audă. De ce? Știu deja ceea ce noi vrem să le comunicăm. Sau au impresia că știu. Una dintre cele mai mari dificultăți în evanghelizarea țărilor noastre este chiar aceasta: vestirea Evangheliei lumii care a fost creștină iar acum nu mai e. Terenul în care sămânța cea bună a cuvântului lui Dumnezeu este semănată este presărată de noi obstacole. În această situație este necesar să recreăm în destinatarii noștri „*simpatia*” spre propria propunere creștină și de a le arăta cum credința – cea mai adevărată, mai dreaptă și mai frumoasă a vieții personale, familiare și sociale – reînnoiește raporturile de prietenie, dau sens trudei muncii, durerii, implicării educative, acțiunii sociale.

Nu precupeți să vă obosiți în educarea la viața creștină a copiilor și a tinerilor care v-au fost încredințați.

* Dumnezeu deja lucrează în inima lor, chiar și în cei care se par îndepărtați Lui; el vă cheamă să colaborați cu El, pentru a-i ajuta să crească la maturitatea deplină. Pe de altă parte nu vom putea educa pe nimeni, dacă nu am crede în potențialul binelui care este deja în fiecare persoană: un potențial pe care Dumnezeu l-a pus în inima omului, potențial pe care noi trebuie să-l descoperim.

* Umblați cu mai multă hotărâre pe urmele lui Isus, împărtășiți proiectul, experimentați prietenia lui, gustați cuvântul lui, pentru a putea arunca „sămânța cea bună” și a o face să germineze și să crească în inima lumii.

Să fim educatori în acest fel este o sarcină importantă, căreia nu i se pot dedica frânturi de timp din anii tinereții. Ce câștigă persoana care se dedică pentru acest serviciu?

Micului prinț, vulpea i-ar răspunde că ea câștigă „culoarea grâului”.

Educatorul câștigă raporturile cu persoanele care-i dăruiesc umanității sale o extraordinară bogăție; câștigă posibilitatea de a fi martor al itinerariului misterios pe care harul lui Dumnezeu îl îndeplinește în conștiința multor tineri; câștigă atingerea palpabilă, din interior, a bogăției vieții. Privind în urma anilor, un educator își dă seama că a avut infinite ocazii pentru a învăța umanitatea și de a fi fost – așa cum doar puțini sunt – martor al surprizelor lui Dumnezeu...